

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑ'ΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

(Ο Πετράκης Πετρόπουλος, πλούσιος έμπορος, παντρεύει την κόρη του Έλενη με το Νίκο το Ζάτουραν, τραπεζικό υπάλληλο. Ιτήν άρα τού γάμους ο γαμπρός φεύγει κρυφά μαζί με τη μικρότερη άδελφη της νύφης, την Δώρα, την οποίαν λατρεύει και ή οποια τὸν ἀγαπάτην ἀφέντας την οὐρφή, τὰ πεθερικά του και τοὺς καλεσμένους, στὸ πειό ἀνεξήρητο μυστήριο...) ~~~~~

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Θέ μου ! τι ἔκαναν ;...

"Οσο ήταν δὲ κίνησης νάνακαλυφθοῦν, νὰ πιασθοῦν" δοσο ήταν δημάνια τῆς φυγῆς, αὐτὸν δὲν τὸ εἰλαν συλλογισθεῖ. Άλλ' ἄμα τὸ ἀντοκίνητο βγήκε σάπ' τὴν πόλη, ἄμα δὲ κίνδυνος πέρασε, τὸ συλλογισθηκαν κι' οι δύο Και θὺν τοὺς φάνες τόσο φοβερό, δὲ γαμπρός την ἀφήσατο τὴν οὐρφή καὶ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴν ἀδερφή της ! αὐτὴν νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸν ἀρροβιωναστικὸν καὶ νὰ ξεπορτίσῃ ! — δοτες αὐθόντωνα ἀγκυστασθήκαν, σὰ νὰ ζητοῦσαν δὲν εἶνας ἀπ' τὸν ἄλλον ἐνίσχυση σὲ μᾶ πιασθυχία.

'Αλλὰ τὴ βροῆκαν κι' οι δύο στὴ στιγμή.

'Ο ἐρωτάς τῶν τοὺς τὴν δύωσε. Κι' ἔκει μέσ' στὸ μειεστὸ αὐτοκίνητο ποιὸ τετρεχεις μ' δῆλη τὴ γηρηγοράδα πρὸς τὴν Κηφισιά, δὲ Νίκος, σπίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του και φιλώντας στὸ στόμα τὴ Δώρα, συλλογιζόταν : « Αὐτὴν εἰνε ! τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς ! » Έκείνη πάλι, ή μικρούλα μὲ τὰ γλαρά μάτια καὶ τὴν ἀστικὴ φύση, ή γεννημένη θελεγες γιὰ τὴν ἀγάπη, φρίσοντας σύσωμη στὴν ἀνδρικὴ ἀγκαλιά, ἀναγνώριζε πὼς γιὰ μᾶ τέτοια ηδονή, μᾶ τέτοια ευτυχία, σέκιζε νὰ δώσῃ και τὴ ζωὴ της : « Ας γίνη δ, τι γίνη ... »

Στὸ φωταγωγμένο σπίτι τῆς χώρας, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, ἀκόμα, περίμενε ποὺ τὸν γαμπρὸ ποὺ εἴχε φυγὲ « μιὰ στιγμὴ » γιατὶ κάτι τελέσαν, κι' ἔφαγαν νὰ βροῦν τὴ Δώρα ποὺ εἴχε γίνει ἀφαντη, — ποὺ νὰ τρύπωσε ; τι νὰ ἔκανε ; περίεργο !... — δοτες τὸ αὐτοκίνητο ἐφέρεσε στὸ σκοτεινὸν σπιτάκι, ποὺ λές και κοιμόταν ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ τὸ περιστοχίζαν.

Δέντρα κοιμάτων δύωσε, — περίμενε δγρυπτόν.

"Ένα φωτάκι φέγγυριζε ἀπὸ ἓνα παράθυρο καὶ πρὶν μποῦν ἀκόμα ἔκεινους οἱ δύο στὸ κηπάκι, πρὶν αὖθεοῦν τὰ σκαλάκια νὰ χτυπήσουν, ή πόρτα μάνοικε κι' δύο τὸ ισόγειο ἔλαμψε ἀπὸ ἡλεκτρικά. Μιὰ μισό-κοπη παρουσιάζει στὸ δάνοιγμα. « Ήταν δὲ κυριά Έύδοκιά, ή ὑπέρεστο α, ποὺ δὲ Νίκος εἴχε ἔγκαταστήσει ἀπὸ προκτές στὴ μικρή βίλλα. « Υπηρετοῦσε πρώτα στὸ πατρικὸ του. Τὴν η-έρεις καλά τὴν Έλένη ποὺ δὲ στεφάνων ἀπόψη ὁ κύριος. Κι' δοτες εἰδει στὸ πλευρὸν του μάδην ἀλλη, μᾶ μικρή, ποὺ δὲν τῆς ἔμοιαζε, τὰ σάστισε.

— Μπᾶ !...

— "Ε ! τι επιθετες, κυριά-Έύδοκιά τῆς Νίκος φαιδρά. Αὐτὴν εἰνε !... Δέντρη τὴ γνωσίεις ...

"Η κυριά-Έύδοκια τὴν κοίταξε καλύτερα και τὴν ἔγγωρισε... Καλέ, δὲν ήταν ή κυρία Δώρα, ή ἀδερφὴ τῆς κυρίας Έλένης, ποὺ μᾶ δύο φορὲς τὴν εἴλης ίδει μαζὶ της ; Πῶς τῆς ἔλεγε λοιπὸν πῶς ήταν αὐτή ; Η νύφη δηλαδή ;...

Και φιθύρισε :

— "Η κυρία Δώρα... Καλησπέρα σας... Μά... πῶς ;

Και ξαφνικά, σὰ νὰ βοῆκε μᾶ λόση στὴν ἀπορία της :

— "Α ! έκαμε, ή νύφη θάρρη πιὸ υπέτερα ;

— Ο Νίκος έβαλε τὰ γέλια :

— Ποιά δύνη, καλέ ; Δὲ σοῦ εἴπα πῶς εἰν' αὐτή ; Ή γυναίκα μου, κυριά-Έύδοκιά... Ναι, έχεις δίλιο, γιατὶ σὺ ηξερες πῶς θάταιραν τὴν Έλένη. Δὲ σούπα δύωσε πῶς τὶς τελευταῖς μέρες τὸ μετανοώσαμε, ἀλλάξαμε. Κι' αὖτις νὰ στεφανωθοῦμε μὲ τὴν Έλένη, στεφανωθήκαμε μὲ τὴ Δώρα. Κατάλαβες τῷρα ;

— Ναι, δὲν ήταν κανένα παράξενο... Πράγματα ποὺ γίνονται, συλλογι-

στηκες ή κυριά-Έύδοκια. Μὰ πάλι, έτσι αξιφνα ; Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καλοποτέψῃ. Και μὲ πολὺ δισταγμό, μὲ πολὺ βιαστικὸ καμόγελο, ψιθύρισε :

— "Ετσι ;... Καλά... Νά ζήσετε :

— Ο Νίκος έκαμε τὸ θυμωμένο :

— "Ε, μᾶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! Νομίζεις πὼς σὲ κορούδενω ;... Νά λοιπόν, νὰ ίδῃ και νὰ πιστέψει..."

Και σὰ νὰ ζητοῦσε δφορμη γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ πάλι τὴ Δώρα, τὴν ἐπιαση, τὴ βόηθησε νὰ βγάλῃ τὸ ἐπαναφόρο, τὴν ἔκαμψε νὰ λάμψη μὲ τὸ οὐραγὸν ἀσημοκεντημένο φουστανάκι, τὸ ντεκολτέ ποὺ είχε ράλει γιὰ τὸ στεφανωμα τῆς ἀδερφῆς της, — τὴν ἀρπάξει, τὴν ἐσφίξει, τὴ γέμισε φιλιά, κάθησε μαζὶ της, ένα κουβάρι, ἐκεὶ στὸ φάντινο καναπέδακι τοὺ μεγάλου ἀντρέ, κι' έξακολούθησε τὰ φιλιά μὲ μανία.

Φίλα με λοιπὸν και σύ, τῆς έλεγε, γιὰ νὰ ίδῃ και νὰ πεισθῇ νὰ κυριά-Έύδοκια πὼς είσαι ή νύφη ! ή γυναίκα μου ! ή γυναικούλα μου !

— Ο, ή κυριά-Έύδοκια είχε πεισθεῖ μὲ τὸ πρότο. Πράγματα ποὺ γίνονται, πῶς τὸ θές ;... Έκείνοι οἱ δύο δύωσε δὲν έννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν. Είχανεξάσεις γιὰ ποιό σκοπό τους, τὸ μεγάλο τους σκοπό. Και χωρὶς νὰ τους νοιάζει ἀν την προστοτά ή ηπηρέτια, — οἵ επευγες ἐπιτέλους, — έξακολούθησαν ἀτέλειωτα τὰ παράφορά τους φιλιά, έξαπλωμένοι σχεδὸν στὸ καναπέδακι ἐκεῖνοι μολίς τους χωροῦσε, και κονυητόν τὸ κακούμιο, κι' ἔτριξε μὲ μᾶς χαρούμενη θάλαγης έκπληξη γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη τύχη...

— Εχουν και τ' ἀνύψη τὴ ψυχὴ τους. Κι' ἔνα φτωχὸ φάντινο καναπέδακι, έχασμον στὸ ἀντρέ, δοτες τὸ παίρνονυν δέξαφνα γιὰ νηματικὴ παστάδα, δὲν μπορει παρὰ ν' ἀπορῇ και νὰ χάρεται. Και νά, νομίζεις τόρα πῶς γελά, πῶς ερεβράται ἀπὸ τὰ γέλια, πῶς ημίσεις τόρα πῶς γελά, πῶς περιμένει μέσα τὸ ξενάγιο : « Ε, σύντροφε ! τι χαμπάρια, μὲ τὰ λούσα σου ; Ιδές λγάκι τί γίνεται δῶ ! Αύτοι, καλέ, προτίμησαν έμένα ! Τοὺς νοιάζει, σοῦ φαίνεται, ήν είμαι ξέστρωση, σκοτεινός, παλιό ;...»

— Η κυριά-Έύδοκια πήρε τὴ βαλίτσα, ποὺ δὲ Νίκος τὴν είχε πετάξει κει-χόμω, και τὴν πήγε στὸν κάμαρα. Μὰ δοτες γίρισε στὸ ἀντρέ, τους βροῆκε ἀκόμα μηγαλιασμένους στὸ καναπέδακι.

— Ηταν τρελοί, μεθυσμένοι ἀπ' τὴν ἀγάπη τους. Κ' ηθελαν, θάλεγες, νὰ μεθύσουν τὸ κακό ποὺ είχαν κάνει τῆς Ελένης...

— Νά σᾶς βάλω νὰ φάτε ; τοὺς ρώτησε δυνατά ή ηπηρέτια.

— Δε θάχαν καθήσεις βέβαια στὸ τραπέζι τοῦ γάμου, μάφου ηρθαν τόσο νωρίς. Αύτὸς ἀλλωστα είχε προβλεψει κι' η κυριά-Έύδοκια τους είχε έποιμο έννα ώρατο δείπνο.

— Συνήλθαν, χωρίστηκαν, σηκώθηκαν.

— Πεινάμε, Δώρα; ρώτησε ο Νίκος.

— Ξέρω κι' εγώ ;... ἀποκριθήκει χαμογελώντας ή αικρή.

— Ηταν φαγοῦ ή ἐρωτιάρα. Κ' είχε θυμηθεὶ πῶς ἀτ' τὸ πρωτὶ δέν είχε φάει σχεδὸν τίποτα. Στὸ σπίτι, μὲ τὴ φασαριά τοῦ στεφανώματος, δὲν είχαν στρώσει τραπέζι τὸ μεσημέρι. Στὸ πόδι, είχαν τοιμήσει ἀπὸ τὰ πλούσια ὀρεκτικὰ τοῦ βραδιού γευμάτως, τὰ τυριά και τὰ φούτα. « Ω, δραμένως ! δώρα πεινοῦσε !

— Ο Νίκος, ποὺ αὐτὸς δύωσε δὲν πεινοῦσε καθύλων, τὸ κατάλαβε και γέλασε :

— "Ελι ! έλα, φαγάνα μου !... Αμ σὲ ξέρω εγώ σένα !... Δὲν σ' έβλεπα πῶς οιχνόσουν πάντα τὸ φατ ;... Ούτε ή αγάπη δὲν σούδικες τὴν δημενήν. Ελα, Εύδοκια, φέρε μας πιὸ

— Καθήσαν στὸ μαρμαρένιο τραπέζι

ποὺ ήταν στὴ μεσή τοῦ μεγάλου ἀντρέ, ή κυριά-Έύδοκια τοὺς μεγάλους ἀρχικούς των τρώων και τὰ πίνουν. Η Δώρα έτρωγε πολὺ κι' επινει λίγο. Ο Νίκος δὲν έτρωγε καθύλων και έπινε πολύ. Φιλιόταν στὸ ίδιο ἀχρόταγα κι' οι δύο και μιλούσαν, φλυαροῦσαν ἀκατάπαυτα, γε-

Στὸ πατρικὸ τῆς Δώρας έσπούσε τὸ δράμα.

λούσαν, ξτκαρδιζόνταν άπο τά γέλια.

Κορόδεναν την Εύδοκιά, μιλούσαν για τό φανταστικό στεφάνωμά τους.

— Δέν ήμουν γελοίος μὲ τό στεφάνι ; φωτοῦσε ό Νίκος. Κι' έκεινος δ' παπά... τι ἄγαμπτα πού τάλεγε ! 'Αμ' ό ψάλτης ; τι φωνή!.. 'Αλήθεια, πόσες φορές μᾶς ἀλλάξαν τά στέφανα !

— Τέσσεις ! ἀπαντούσε η Δώρα. Μου φαίνεται πώς ἔκαμαν λάθος...

— Οχι, κατιμένη, τερεις !

— Δυσ, δυσ ! τώρα τό υψηλήηηα.

Και δύς του γέλια.

— Επρεπε νά ξεχούν, —κι' ἀλίμονο ! ξεχούνσαν.

— 'Αμ' οι βέρες σας ; πού είνε ; ρώτησε μιά στιγμή, ἀνύποπτη πάντα η κυρά-Εύδοκια.

— Α, οι βέρες μας !...

— Οι βέρες μας ;

— Υπήρχαν βέβαια και δυό βέρες, δπως υπήρχαν και δυό στεφανα. Μά ήταν ἀκόμα στό κουτί, στό τραπέζακι τοῦ Μυστηρίου πού δέν ἔγινε, κι' ἡ μά ξεραφε Νίκος, η ἀλλι δύμως ἔγραφε 'Ελένη. Δέν ήταν δικές τους...

— Μᾶς έστενευαν, είτε ό Νίκος, και τις βγάλαμε μήν τις χάσουμα..

— Θά τις δώσουν στό χρυσούχο νά μᾶς τις ἀνοίξε, πρόσθεσε κι' η Δώρα.

Κι' αὐτὸ συμβαίνει καρμαφ φορά, δλα συμβαίνουν, — συλλογί στηκε η κυρά Εύδοκια.

Και πήγε πάλι στήν κάμαρα νά τινς ἐτοιμάσῃ γιά νά πλαγάσουν...

Τοῦ κακού τό κανυπεδάκι, γλυκαμένο, περιμένε νά τό ξανταμήσουν. Ήρθε η σειρά τού ρεβεβάτιού.

Κι' αὐτὸ ήταν ὀλητηνά μια νυμακιή πασταδά, — χυνσό, γαλατίο κι' ἀπρό, μαλθακό, καταστόλιστο, ώραιο, σέ μιά μεγάλη κάμαρα, μὲ δύο παράθυρα, ἀνοιχτά στήν ἀνοιξάτην ἔξοχη. 'Όταν μπήκαν, ἔγειραν τις γονήιες κι' ἔκλεισαν τά τζάμα. 'Η ἀνοιξάτην νύχτα ήταν ψυχοή. Η κάμαρα δύμως ήταν γεμάτη δροσερό, καθαρό, μηρωμένο ἄερα — ἀφθονο ὄξυγόνο πού φαίδρωνε κι' αὐτό, πού μεγάλωνε τό μεθύσιο τῆξάπτητης.

Τώρα πά τά ξεχούσαν δλα, θέλοντας και μή. 'Ισως μάλιστα μὲ τό ἀστείο πού είχαν κάνει τής κυρά-Εύδοκιας, είχαν πιστεψει κι' οι ίδιοι πως ήταν σύζηνοι, στεφανωμένοι, και πώς είχαν βγάλει τις βέρες γιατί τούς ἔρχονταν στενές.

— Γνωικούλα μου !

— Αντρούλη μου !

B

Τήν ίδια ώρα, στό πατρικό τής Δώρας, ξεπούσε τό δράμα.

— Η νύφη πού είχε βάλει και τόν πέπλο, καθόταν η δύστυχη στήν κάμαρα της κι' ἔκλιψε σιγαλό, περιστοχαμένη ἀπό συγγενίους πού δέν ήξεραν πός νά την παρηγορήσουν...

'Ο Νίκος είχε ξεχάσιν άνφήση τό γράμμα, πού είχε πει· μάρτιο πέρα ιε τόσην ώρα χωρίς νά γυοίζε και χωρίς νά ξέρη πατείς πού πήγε, τό κατάλαβαν δλοι πώς είχη φύγει μὲ τήν ἀφαντη Δώρα και μὲ τήν ἀφαντη Βαλίτσα της...

Προτύτερα βέβαια δέν είχαν ὑπομεναύσει τίποτα. Τώρα δύμως θυμόνταν πολλά πρόματα και τά ξέρησαν. 'Ο Νίκος είχε ἀγαπήσει τή Δώρα κι' ἀφού πάλαισε, ἀφού δίστασε ὅς την τελευταία στιγμή, —τήν τελευταία στιγμή τήν ἀρπαξε κι' ἀπό δώ πάν οι ἀλλοι !

— Ο κύριος Πετράκης έγινε ξέφ φρενῶν. 'Ακρίτης, ἀρχισε νά βούρη και τήν κόρη του και τό γαμπρό του. Βρέκοντας, ἀφρίζοντας, ἔδωσε δ' ίδιος τήν καταπληκτική εἰδηση στά γειάτα σαλόνια. Κι' οι καλεσμένοι, πρώτα οι πώς ξένοι, έπειτα οι πώς στενοί φίλοι, έπειτα κι' οι μακρονοι συγγενεῖς, ἀρχισαν νά φέγυναν, σκυθρωποι κι' ἀγανακτισμένοι ἀπέξει, μά φαιδροι ἀπό μέσα τωνς γιά τό παιχνίδι, μολονόταν λυπόνταν λιγάνια τήν καύμένη τή νύφη πού «έμενε στά κρύα τού λουτρού»...

Μά δέν βαρέσαν ! Αδριο θά παντρεύσαν κι' αὐτή μὲ ἄλλον. Τίποτα δέν θή πήγαινε χαμένο, ούτε τό τραπέζι τοῦ γάμου πού θά τοτρωγαν και δέν τοπιναν σιγά-σιγά μονάχοι τούς. Γιατί τάχα δ' κύριος Πετράκης ξεκαίτησε ; γιατί έσκουζε σόν γει θυνόπουλο ; Καλά τέ ! Τού παιδιού τάρσεις καλύτερα η Δώρα, πήχε τή Δώρα. Δέν έφυγε μὲ καμιμέ ξένη. Γαμπρό του πάλι τόν έκανε, κόρη του πάλι έπαντρευε. Τί, γιά τό θειάλικι ; Σπουδαίο πρόπαμα ! Χάθηκε δύσμος βλέπεις, πού ἀναβλήθηκε η ματαυάθηκε ένα στεφάνωμα. Τήν ζεγιέ μας τάχονεμε...

Οι οπήρετες, οι βοηθοί, είχαν χυθεὶ τώρα γιά ἀμάξεις κι' αὐτό-

κίνητα... 'Εφυγαν οι παπάδες, οι φωλιάδες, δλοι. Δέν έμειναν παρά οι στενοί συγγενεῖς, γιά νά παρηγοροῦν και νά καθησυχάζουν. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτούς, η μητέρα τοῦ Νίκου, οι δυὸ παντρεμένες αδερφές του κι' δ' ἀδερφός του δικριτερος δ Παντελής.

— Και σεις, τι καθδόσαστε ; τούς είπε μιά στιγμή βάναυσα δ' κύριο Πετράκης. Νομίζετε πώς είμαστε ἀκόμη δικοί ; Σᾶς φωνέτας πώς θά συγχωρήσω ποτέ τό κίνημα τής κόρης μου ; η πώς θάναγνωρίσω ποτέ γιά γαμπρό μου αὐτόν πούκανε στό σπίτι μου τέτοιο στραπάτο ;... 'Ακούς, ἀκούς είναι νά μπη γιά τή μαλ και νά φύγη μὲ τήν ἄλλη. 'Ετσι κάνων οι τίμιοι μανδρωποι, οι καθώλες-πλέονε νέοι ; 'Ας κοπιάσε τώρα, άς κοπιάσε νά μου γρέψη τήν προίκα !... Μὲ τίς είκοσι χιλιάδες πού μούκλεψε, θά τόν ἀφήσω τό μασκαρά ! 'Οχι, παιζόμεις !...

Κανένας δέν τόλμησε νά τούς πάντας μάτιστε νά φύγη βρήκε τό θάρρος κανένας ἀπ' αύτούς τούς κακόμοιρους τούς στενούς. Κι' δ' κύριο Πετράκης έξακουλούθησαν νά φρίζει :

— Θά μου πήγε : νά εκείνος δέν τή στεφανώνεται... Μά τί μὲ κόφτει μένα ; Πιντάρα δὲ δίνων. 'Ας τήν έχη είτι, ἀστεφάνωτη... 'Εκείνη χτυπήση τό κεφάλι της στόν τούχο. Και νά σοῦ πῶ, αὐτό τής πρέπεις και τής ἀξίζει. 'Ετσι πού φέρθηκε τό βρωμοθήλυκο, τό λυσσασμένο... 'Ακούς είναι ! δεκαεπτά χρονών !... Ντροπή τής ! ντροπή τής !... Θά μου πήγε : και τί φτιαίεις, είκενος τήν έσηκωσε... 'Α, ναί, αὐτό τό έξωρο. 'Εκείνου είνε τό μεγαλύτερο φτιαίμι, πού είνε ἀντρας, πού έχει ηλικία...Μά τον και νά ίδηι τό θά πάθη !...

Σώπασ, σουλατασάρης λίγο, σά νάνθελε νά σκεψθη, νάναμβτρηση τό τι θά πάθαινε ό Νίκος και ξανάχισε :

— Ήθελα δύμως νάνθερα τή τής ξέλιψε, τί ;... Νά περιφρόνηση τέτοιο κορίτσι, καμιμένο, μεστωμένο, έσιμο, ομορφο, σάν τό κρύο τό νερό, και νά λιμπιστή τό μωρό, τό βιζαντιάρικο, τό μηδέρικο, τό άσουλούπατο ;... Μ' αὐτός θά είνε έκφυλος !... Δέν τό ξανάκουσα ποτέ μου τέτοιο πρόγυμα !...

Πρώτη θύμωσε η μητέρα. 'Α, δλα κι' δλα' όχι δώμας νά τής λένε κι' έκφυλο τό γιότης.

— Κύριε Πετρόπουλε, είπε, περιττό ! 'Ο, τι έγινε τώρα, έγινε. Μπορείτε νά μή συχωρέσετε ποτέ τό κίνημα τής κόρης σας ; μπορείτε νά μή δώσετε τήν προίκα, μά οι βρισιές είνε περιττές...

— Κυρία μου !...

— Αὐτό πού σάς σάς λέω ! Ούτε ό Νίκος είνε ἀτμος κι' έκφυλος, — ἀκούτε, λόγια ! — ούτε η Δώρα βρωμοθήλυκο και βιζαντιάρικο ! Είνε ένα πολύ ομορφο κορίτσι, μεστωμένο κι' αὐτό και... σάν τό κρύο τό νερό ! Τί θά πήδεκαεπτά χρονά ; Τά κορίτσια παντρεύονται και ἀπό δε-

καπέντε. Ούτε ό Νίκος είνε κανένας γέρος. Τριάντα χρονῶν, νέος σ' δλη του τήν άκμη. 'Οχι, δέν έπιδοματά τό κίνημά του ! Δέ λέω πάς πέρθηκε καλά. Μποροῦσε νά τό κάνη και παλέτρα...Δέ θά πήγη μάρτιο γιά τό πρόπει νά τόν κρεμάσουμε.'

Ποῦ τή βρήκε τόση ύπομονή ό γέρο — Πετρόπουλος, νά τάκούση δλ' αὐτά μὲ κλειστό στόμα και σταυρωμένα χέρια ;... 'Αλλη δύμως δέν βρήκε. Και μὲ τήν τελευταία φράση τής συμπεθέρας τά χειρα του λύθηκαν και τό στόμα του ἀνοίκει :

— Και ποιδίς είπε νά τόν κρεμάσονται ; φωνάξε. 'Ενιοια σας, κυρία μου, κι' δις γιας σα θυντήν στήν θέση νά κρεμαστή μόνος του. 'Οταν μιλῶν έγω, δέν βρήκω λέω μόνο κενό πού είνε και κενό πού έρω. Λουπόν, φώνως ἀπό σθέρκο δι γιός σας ! 'Αι, έπαιστε τήν 'Ελένη, θήτων ενύπνιασμένος. Μέ τή Δώρα δέν θά είνε. Ξέρετε λοιπόν γιατί τήν είχα στείλε στή Νάξο, γιατί τήν είχα κλείσει στό μοναστήρι ; Γιατί είχα άγαπητούκος ἀπό δώδεκα χρονῶν και μού τόν εμπάξεις και στό σπίτι ! ...

— 'Η Ελένη πού δέν δικαιείη πιά, ἀδδ διαμαρτυρήθηκε έντονα. Μά κι' ἀλλοι τούς σκιτιούδη γιοικούσταξαν τό γέρο. Τό συνανισθάνθηκε και προσπάθησε νά τά μπαλώση.

— Ναι, παιδιάροκαρώματα, δέ σου λέω... Πράματα χωρίς σημασία, χωρίς συνέπεια... 'Η καλή ήμέρα δύμας ἀπό τό πρώτι φωνέται. Αύτό ηδη λα νά πά... Τελοσπάνων ! 'Έχετε δίκιο ! 'Ολα τώρα είνε περιττά. Πηγαίνετε στό καλό. Δέν σάς κρατά καμιμά κάκια έστας ! Τι φτάτε ; Σα: είδα, σα; είδα πού ταραχήκατε και λυπηθήκατε δσο και μεις. Δέν παραφερθήκατε, παρά στάν παραφερθήκατε κι' έγω... Παρόντα πίσω τής βρισιές μου. Μά κρατά ειδόγο μου. 'Εκείνο πού είπε : Ούτε τή Δώρα θέλω νά ξέρω, ούτε τή Νίκο. Δέν υπάρχουν γιά μένα. Κι' άς κάμουν δι τούς φωτίσης δ Θεός ! Καληγύχτα σας ! ('Ακολούθει)

